

Casa portabilă

— **G**răbește-te, Ema! spune mama. Trebuie să termini de pus jucăriile în cutie. Măine va sosi dis-de-diminează camionul care ne ajută să ne mutăm.

— Deja? Speram că acest moment nu va veni niciodată. Nu vreau să plec! spune Ema, supărată.

— Știi foarte bine că tata are o slujbă nouă într-un alt oraș, îi amintește mama. Ar fi obositor

pentru el să călătorească în fiecare zi. Nu crezi că este mai bine ca familia noastră să stea împreună? Va fi o adevărată aventură!

— Nu știu, răspunde Ema, îndurerată. Vreau să stau în această casă și să fiu alături de prietenii mei din clasa a doua!

Mama îi mângâie părul.

— Îți promit că va fi bine în noua casă, iar prietenii tăi îți pot scrie o mulțime de scrisori și pot veni oricând să te viziteze! O să vezi, o liniștește mama.

Apoi se întoarce în cealaltă cameră ca să sigileze cutiile și o lasă pe Ema singură.

Copila privește afară pe fereastră și suspină. Această schimbare o sperie foarte mult. Își va pierde prietenii, dormitorul ei preferat și toate lucrurile cu care ea este obișnuită.

— Împachetarea unei case este dificilă, spune el. Dar putem construi una aproape la fel pe care să o luăm cu noi, ca să simțim mai puțin lipsa casei noastre. Ce zici?

Ema se gândește puțin, apoi se înseninează. Nu va fi același lucru, dar ar putea funcționa!

Cei doi frați se pun pe treabă, folosind foarfeci și carioci.

— Aici decupăm două ferestre! spune Ema. Și aici punem acoperișul albastru. Adăugăm și un ceas mare, ca acela din bucătărie!

Din camera alăturată, mama îi aude pe Filip și pe Ema lucrând împreună și râzând, și se gândește că fetița se simte mai bine acum. Poate chiar s-a hotărât să-și umple cutia!

Nu știe că Ema este implicată în cu totul altceva! Dar uite cât de încântată este în timp ce intră prin mica ușă a fantasticei case de carton!

— Este atât de frumoasă! exclamă Filip. Arată exact ca a noastră!

— Da, încuviințează Ema. Dar lipsește ceva. Filip o privește nedumerit.

— Prietenii mei: Leo, Geanina, Iza și Cami! răspunde Ema.

— Acum exagerezi! zice Filip. Nu cred că-și vor dori să se mute cu noi. Unde vor sta?

*Pe pat o găsește pe Napolitană, cățelușa lui,
care doarme dusă, încolăcită lângă pernă.*

Idee!

— Tată, nu pot dormi! spune Leo. Napolitană este obosită, săraca! Ea are nevoie de somn.

Tata se uită din pragul ușii. Cu ajutorul auzului său fin, Napolitană îl simte apropiindu-se și, chiar înainte de a o chema, a coborât deja din pat dintr-o săritură. Apoi, după un căscat uriaș, se așază pe covor, pregătită să-și reia somnul.

— Patul este liber, îl anunță tatăl. Acum te poți așeza tu!

— Ei bine, mai întâi aleg ceva de citit! răspunde Leonard.

Se apropie de bibliotecă și începe să răsfoiască foarte, foarte încet câteva cărți.

— Leo, încă mai ești în picioare? îl întreabă mama, uimită când intră în dormitor să-i spună noapte bună. Mâine mergi la școală, du-te la culcare!

Leo ia o carte și se bagă sub pătură. De pe covor, Napolitană începe să latre cu ochii închiși.

— Ajutor! strigă Leo, tresărind. Au venit hoții! Napolitană i-a auzit!

Mama râde.

— Doar visează. Poate se gândește că aleargă liberă în pădure și urlă ca un lup. Ar trebui să dormi și tu, cine știe câte vise frumoase vei avea!

— Vreau să beau un pahar cu apă, spune Leo, ridicându-se și fugind în bucătărie.